

[Hanne Reintoft.]

den konsekvente uvilje til virkelig at gribe fat i de store økonomiske forbrydelser, der også omfatter disse narkohajer, så er vi stadig væk bange for, at det i stedet for får en afsmitning nedad, der rammer de mellemhandlere, der også har et stort behov for omsorg og resocialisering i stedet for bare straf, netop da vi ved, som jeg sagde før, at vi ikke formår at løse deres problemer ved en ganske almindelig afsoning.

Nu sagde fru Lone Dybkjær, at man vil have sikkerhed mod en afsmitning nedad, og det er jo meget svært for lovgivere at skabe sikkerhed mod en senere stadfæstet domspraksis; men jeg forstår, at ministeren også har delt disse betænkeligheder, og derfor synes jeg i hvert tilfælde, da problemet er så stort, som det er, og også af hensyn til befolkningens retsbevidsthed, at vi skal gå ind i et udvalgsarbejde om det og prøve at finde en løsning, der kan dække de synspunkter, der er kommet frem her.

Abel (CD):

Der er her tale om flere forskellige ændringer, hvoraf de fleste har været foresat tidligere. Jeg skal ikke komme med kommentarer til de første fire punkter, der er nævnt i bemærkningerne. Der er tale om konsekvenslovgivning af tidligere vedtagelser.

Spørgsmålet om tilregnelighedsproblematikken har vores ordfører i efteråret, hr. Poul Boeg, været inde på, og han pegede dengang på, at det var bedst egnet for udvalgsdrøftelser. I princippet kan centrumdemokraterne tilslutte sig også dette punkt, men som sagt, vi ønsker, at det bliver drøftet videre i udvalget.

Så er der spørgsmålet om ændring af straffelovens § 191 vedrørende narkotikakriminalitet. Allerede ved den tidligere førstebehandling har centrumdemokraterne udtrykt ønske om at gå ind på den foreslåede skærpelse. Principielt er vi enige i, at hovedlinjen i narkotikapolitikken bør være den, at tyngdepunktet fortsat lægges på det forebyggende og det behandlingsmæssige arbejde. De mere straffemæssige foranstaltninger betragtes som værende nødvendige og en begrænset støtte for den øvrige indsats.

I sin fremsættelsestale tilkendegiver ju-

stitsministeren meget tydeligt, at der ikke er et ønske om generelt at forhøje straffiveauet for narkotikakriminalitet. Dette er vi slet ikke uenige i, men jeg tror, at der i befolkningen er et meget stort ønske om, at man netop får forhøjet denne grænse for de mere alvorlige, de grove, tilfælde, således som det også er påpeget.

Spørgsmålet om gentagelser mener jeg også man bør tage med ind i debatten i udvalget. Spørgsmålet om, at det måske ikke får en, hvad skal man sige, yderligere nedsættelse til følge, når der er tale om gentagelser af narkotikakriminalitet, synes jeg er meget vigtigt at påpege, fordi det ofte er sådan, at man slipper meget billigt om ved lovovertrædelser, når de bliver gentaget.

Jeg synes, det var interessant at høre fru Ebba Strange nævne, at vores EF-medlemskab var afgørende for den kontrol, som fandtes ved grænserne i forbindelse med narkotika, og jeg vil da godt spørge justitsministeren, om kontrollen ved grænserne i forbindelse med narkotikainds mugling er blevet forringet, eventuelt om den er blevet forbedret, efter at vi er blevet medlem af fællesmarkedet.

Vi ønsker som sagt en hurtig udvalgsbehandling og kan i øvrigt give tilslutning til lovforslaget.

Boertmann (VS):

Jeg skal kun beskæftige mig ganske kort med § 191, altså hævelsen af strafferammen for salg af narkotika. Vi er imod denne hævelse af strafferammen. Vi mener, at det er meget sandsynligt, at en forhøjet strafferamme vil smitte af nedefter, sådan som det er blevet påpeget tidligere. Vi har ikke tillid til, at bemærkninger om, at det ikke vil gøre det, vil holde stik. Og når det smitter af nedad, vil det igen betyde, at det er alle småpusherne, alle småhandlerne, som i meget høj grad selv er afhængige af stoffer, der bliver ramt. Det er bekendt for enhver, at de store fisk i dette ret store økonomiske spil altid går fri, altid optræder anonymt, aldrig er dem, der optræder ude i frontlinjen. Det er aldrig dem, der er på gaden, eller hvor det nu foregår. De befinder sig andre steder, og de har i øvrigt midler til at undgå at blive ramt.

Principielt vil vi sige, at vi ikke tror på, at højere strafferammer i almindelighed har